

Bartha Blanka

Keserű ima

Ha nem vagy: hát gyűlöllek százszor,
Kerestelek kutatva, légy bárhol,
Féltem, rettegtem és reméltem,
Minduntalan keserűn eszméltem.
Nem vagy, az ima elszáll,
Feledéssé lesz az örök nyár.
Tán vagy? : hát gyűlöllek ezerszer,
Talán csak nem bírod mersszel?
Félsz a szemembe nézni ezek után?
S én szegény még mindig kémlellek sután...
Jobban gyűlölsz te, mint ahogy én téged,
Hisz én oly könnyen megbocsátanám vétked.
De te csak kínoz minduntalan,
Ülök magamban vigasztalan.
Semmit nem hagytál nekem kegyedből,
Mindent elvettél teli tenyeredből.
Ha próbatétel volt, lásd, ím, elbuktam.
Szívem sárba süpped feldúltan.
Az egykori virágos rét helyén csatamező,
Lelkemen virít a méregbélyegző...
Csak egy kis megnyugvást adnál,
Cserébe tőlem a mindent kapnád.
De te elhagytál, vigyázó szemed elvontad,
Belőlem az összes jószágot elhordtad,
S mégis itt vagyok, egy reszkető, könnyörgő lélek,
Kívánja, hogy vess véget kínjai tengerének.
De te nem hallasz meg, nem figyelsz rám,
Gyűlöleted ily óriás tán? ...
Nem vigyázol többé, elhagytál,
Hát lásd a romhalmazt, mit alkottál.